

herved fremkaldte Tilvækst kan højst dreje sig om 1 à 2 pCt., og kan derfor lades ude af Betragtning.

	1) Nuværende Udgift (1897).	2) Borgmester Jacobis Forslag.	Forskel fra 1.	3) Underændringsforslaget.	Forskel fra 1.
	kr.	kr.	i pCt.	abs. i kr.	i pCt.
Kjøbenhavn og Frederiksberg.....)	881,994	1,013,376	14,9	933,636	5,9
Købstæderne (inkl. 5 Handelspladser).....)	786,747	1,042,870	32,6	975,680	24,0
Landdistrikter.....)	2,520,707	3,499,008	38,8	3,435,872	36,3
i alt...	4,189,448	5,555,254	32,6	5,345,188	27,6

Ifølge denne Tabel ville altsaa de faste Takster forøge de samlede Udgifter til Alderdomsunderstøttelsen med omkring 30 pCt., Udgifterne ifølge Underændringsforslaget blive ca. 210,000 kr. billigere end ifølge Borgmester Jacobis, hvad der var at forudsæ, da Taksterne her ere højere i de lavere Aldersklasser, hvor der er færrest understøttede, lavere i de højere, hvor der er flest, og det samme Moment bevirker, at de før omhandlede „for imaa“ Tak for de øverste Aldersklasser blive af størst Betydning for det Jacobiske Forslag.

Se vi paa de enkelte Hoveddele af Landet, vil Underændringsforslaget jo kun fremkalde en ringe Forøgelse i Udgifterne for Kjøbenhavn—Frederiksbergs Bedkommende, derimod $\frac{1}{4}$ for Købstædernes, $\frac{1}{3}$ for Landdistrikternes Bedkommende.

Grindres maa det dog, at idet Understøttelsesbeløbene gøres faste, ophører den Tendens til Stigning af Beløbene, som hidtil uafbrudt har gjort sig gældende. Saavel for Købstæderne som for Landdistrikterne har Stigningen i Understøttelse pr. Hovedperson 1892—97 været ca. $\frac{1}{4}$; fortsættes denne Stigning blot med halv Kraft i næste Tjemaar, altsaa fra 1897 til 1902, saa vilde en Krafttræden i sidstnævnte Aar af Underændringsforslagets Takster kun betyde en Stigning af ca. $\frac{1}{10}$ af Købstædernes, ca. $\frac{2}{10}$ af Landdistrikternes Udgifter.

Marcus Rubin.

Michael Roefoed.
Siu.

Til Indenrigsministeriet.